

EU: ELTON JOHN

Traducere din engleză de
Cosmin Maricari

Prolog

Eram pe scena clubului Latino din South Shields când am realizat că nu mai rezist. Era unul dintre acele cluburi-restaurant care apăruseră peste tot în Marea Britanie în anii 1960 și 1970, toate practic identice: oameni îmbrăcați în costum, așezăți la mese, cu friptură de pui în coșulete și sticle de vin acoperite cu țăriștură de răchită, abajururi cu ciucuri și tapet cu flori colorate, cabaret și un comper cu frac și papion. Părea transportat dintr-o altă eră. Afară, era iarna lui 1967 și muzica rock se schimba și evoluă atât de repede încât simteam că amețesc numai când mă gândeam la asta: *Magical Mystery Tour* al celor de la The Beatles și *The Mothers of Invention*^{*}, *The Who Sell Out*^{**} și

---

^{*} The Mothers of Invention au fost o trupă de rock americană din California, înființată în 1964 (n.t.).

^{**} *The Who Sell Out* este al treilea album al trupei engleze de rock The Who, lansat în 1967 (n.t.).

Axis: Bold As Love* , Dr John** și John Wesley Harding*** . În interiorul clubului Latino, singurul mod în care puteai să îți dai seama că ești în anii 1960, renumiții „Swinging Sixties”, era faptul că purtam caftan și un lanț cu clopoței la gât. Nu prea erau stilul meu. Arătam ca unul dintre finaliștii unei competiții care căuta cel mai puțin convingător hipie**** din Marea Britanie.

Caftanul și clopoțeii erau ideea lui Long John Baldry. Cântam la orgă în formația lui de acompaniament, Bluesology. John a observat că toate celelalte trupe de R&B adoptau un stil psihedelic: într-o săptămână puteai să mergi la un concert în care Zoot Money's Big Roll Band cânta melodii ale lui James Brown, în următoarea aflai că acum își spuneau Dantalian's Chariot, purtau robe albe pe scenă și cântau despre cum al Treilea Război Mondial avea să distrugă toate florile. John a decis să respectăm moda, cel puțin din punct de vedere al croielii. Așa că ne-am îmbrăcat în caftane. Unele mai ieftine pentru cei din trupă, unul făcut la comandă la Take Six pe Carnaby Street pentru John. Cel puțin așa a crezut, că e unicat. Până când, la un spectacol, a văzut că o persoană din public purta exact același caftan. S-a oprit în mijlocul melodiei și a început să strige furios la aceasta: „De unde ai bluza asta? Asta este bluza *meal!*” Mi s-a părut că această manifestare a fost contrară asocierii dintre caftan și pace, dragoste și frăție universală.

* *Axis: Bold as Love* este al doilea album de studio al trupei The Jimi Hendrix Experience, lansat în 1967 (n.t.).

** Malcolm John Rebennack Jr. (1941–2019), cunoscut cu numele de scenă Dr. John, a fost un interpret și compozitor american. Muzica lui a combinat stilurile blues, pop, jazz, boogie-woogie și rock (n.t.).

*** *John Wesley Harding* este al optulea album de studio al cântărețului Bob Dylan, lansat în 1967 (n.t.).

**** În original, flower child; spre deosebire de hipie, aceștia erau pacifisti pasivi, care nu consumau droguri.

L-am adorat pe Long John Baldry. Era absolut hilar, profund excentric, scandalos de gay și un muzician fabulos, probabil cel mai bun chitarist la 12 corzi născut vreodată în Marea Britanie. A fost una dintre cele mai importante figuri din spatele exploziei bluesului britanic la începutul anilor 1960 și a cântat alături de Alexis Korner, Cyril Davies și The Rolling Stones. Cunoștințele lui de blues erau enciclopedice. Pur și simplu să stai pe lângă el era educativ: mi-a prezentat atât de multă muzică pe care nu o mai auzisem niciodată.

Însă, mai mult de atât, era un bărbat incredibil de bland și de generos. Se pricepea să descopere muzicienii talentați înaintea oricui altciva, apoi îi ajuta să crească și le acorda timpul de care aveau nevoie pentru a-și dezvolta încrederea. Așa a făcut cu mine și, înaintea mea, cu Rod Stewart, care era unul dintre soliștii formației anterioare a lui John, numită Steampacket: Rod, John, Julie Driscoll, Brian Auger. Erau incredibili înainte să se despartă. Povestea pe care am auzit-o eu este că într-o seară, după un spectacol în St. Tropez, Rod și Julie s-au certat, Julie a aruncat un pahar de vin roșu pe costumul alb al lui Rod – sigur vă puteți imagine cât de bine s-a terminat – și acesta a fost sfârșitul lui Steampacket. Așa că Bluesology a devenit formația de acompaniament a lui John și am început să cântăm în cluburi de hip soul și de blues din toată țara.

A fost foarte distractiv, chiar dacă John avea niște idei ciudate despre muzică. Cântam cele mai bizare liste de melodii. Începeam cu niște blues cu impact sigur: „Times Getting Tougher Than Tough”, „Hoochie Coochie Man”. Publicul ne mâncă din palmă, însă după aceea John insista să cântăm „The Threshing Machine”, un fel de melodie ieftină și deocheată din sud-vestul

Angliei, genul de lucru pe care l-ar cânta niște rugbiști beți, ca „Twas On The Good Ship Venus” sau „Eskimo Nell”. John mergea atât de departe încât îl și cânta cu accent din sud-vest. După aceea voia să cântăm niște melodii americane clasice – „It Was A Very Good Year” sau „Ev'ry Time We Say Goodbye” – care îi permiteau să o imite pe cântăreața americană de jazz Della Reese. Nu ștui de ce avea impresia că publicul voia să-l audă cântând „The Threshing Machine” sau imitând-o pe Della Reese, însă dragul de el a rămas absolut convins că pentru asta veneau la concerte, în ciuda dovezilor zdrobitoare care susțineau contrariul. Mă uitam la oamenii din primul rând, cei care veniseră să-l audă pe legendarul cântăreț de blues Long John Baldry, și vedeam doar un șir de filfizoni care mestecau gumă și se holbau la noi complet îngroziți: *Ce mama dracului face tipul ăsta?* Era hilar, chiar dacă și eu îmi puneam aceeași întrebare.

Atunci a avut loc o catastrofă: Long John Baldry a compus o melodie care a devenit un single extrem de popular. Evident, în mod obișnuit, acest lucru ar fi provocat multă bucurie, însă „Let The Heartaches Begin” era o melodie îngrozitoare, o baladă siropoasă, mediocră, dintre cele preferate de gospodine. Era la un milion de mile distanță de tipul de muzică pe care ar fi trebuit să-l compună John, dar a fost pe primul loc în topuri săptămâni la rând și era difuzat constant la radio. Aș putea să pretind că nu ștui de ce a făcut așa ceva, dar adevărul este că știam exact de ce a făcut-o și nu puteam să îi reprozez nimic. Avusese dificultăți ani întregi și atunci a fost prima dată când a făcut ceva bani. Nu ne-au mai chemat la cluburi de blues și am început să cântăm în cluburi-restaurant, unde eram plătiți mai bine. De multe ori aveam câte două

reprezentații pe seară. Nu erau interesați de rolul fundamental pe care îl jucase John în explozia bluesului britanic sau măiestria cu care cânta la chitară cu 12 corzi. Voiau doar să vadă pe cineva care apărea la televizor. Din când în când aveam senzația că nu erau deloc interesați de muzică. În unele cluburi, dacă depășeam timpul care ne era alocat pentru concert, pur și simplu trăgeau cortina în mijlocul melodiei. Partea bună era că publicul din cluburile-restaurant aprecia „The Threshing Machine” mai mult decât filfizonii.

„Let The Heartaches Begin” avea o problemă majoră: Bluesology nu putea să îl cânte live. Nu vreau să se înțeleagă că refuzam să cântăm melodia. Vreau să spun că *nu puteam literalmente să o cântăm*. Melodia includea o orchestră și un cor feminin, părea o compozitie de Mantovani. Noi eram o trupă de rhythm and blues cu opt membri și cu instrumente de suflat. Nu aveam cum să reproducem sunetul. Așa că lui John i-a venit ideea să redea instrumentalul de pe un magnetofon. Când venea marele moment, trăgea un magnetofon Revox imens pe scenă, apăsa Play și cânta așa. Noi, ceilalți, rămâneam pe scenă și nu făceam nimic. Cu caftane și clopoței. În timp ce publicul mâncă pui și cartofi prăjiți. Era chinitor.

De fapt, singurul lucru distractiv în interpretarea live a melodiei „Let The Heartaches Begin” era faptul că, de fiecare dată când John începea să cânte, femeile din public începeau să urle. Se pare că erau copleșite de dorință, așa că și abandonau temporar puiul și cartofii prăjiți și se îmbulzeau în fața scenei. Începeau să tragă de firul microfonului lui John, ca să-l aducă mai aproape de ele. Sunt sigur că asta i se întâmpla lui Tom Jones seară de seară și că pe el nu îl deranja, dar Long John Baldry nu era Tom Jones. În loc să se scalde în

adulația fanilor, el se enerva îngrozitor. Se opea din cântat și răcnea ca un profesor: „DACĂ ÎMI STRICATI MICROFONUL TREBUIE SĂ-MI DAȚI 50 DE LIRE!” Într-o seară, această avertizare cumplită nu a fost luată în serios. În timp ce publicul continua să tragă de firul microfonului, l-am văzut pe John cu un braț ridicat. Apoi o bufnitură teribilă a zguduit boxele. Am realizat, în pragul panicii, că era sunetul făcut de un microfon care lovește capul unei admiratoare amețite de dorință. Privind în urmă, mi se pare miraculos că nu a fost arestat sau dat în judecată pentru ultraj. Așadar aceasta era principala sursă de amuzament pentru noi în timp ce John cânta „Let The Heartaches Begin”: ne întrebam dacă aceea va fi seara în care John o va pocni iarăși pe una dintre admiratoarele care urlau în fața scenei.

Aceasta era melodia interpretată când am avut o relevație, în South Shields. De când eram copil, visasem întotdeauna să fiu muzician. Aceste visuri avuseseră o multime de forme: uneori eram Little Richard*, uneori Jerry Lee Lewis**, alteori Ray Charles***. Însă, indiferent de forma visurilor, în niciunul dintre ele nu mă aflam pe scena unui club-restaurant de lângă Newcastle și în niciunul nu cântam la o orgă Vox Continental în timp ce Long John Baldry alterna cântatul unor balade siropoase, acompaniat de o bandă de magnetofon, cu amenințări furioase că-i va amendă pe spectatori cu 50 de lire. Și totuși acolo eram. Oricât de mult îl apreciam pe John, trebuia să fac altceva.

* Richard Wayne Penniman (născut în 1932), cunoscut sub pseudonimul Little Richard, este un interpret, compozitor și muzician american, celebru în anii 1950 și considerat unul dintre primii muzicieni rock and roll (n.t.).

** Jerry Lee Lewis (născut în 1935) este un solist și pianist american de muzică rock and roll, rockabilly și country, considerat un pionier al muzicii rock and roll (n.t.).

*** Ray Charles Robinson (1930-2004) a fost un muzician și compozitor american, pionier al muzicii soul; a contribuit la dezvoltarea stilurilor country, rhythm and blues și pop în anii 1960 (n.t.).

Problema era că nu prea aveam alte opțiuni. Habar nu aveam ce voiam să fac. Nu știam nici măcar ce eram în stare să fac. Știam că puteam să cânt, cu vocea și la pian, însă era clar că nu eram un star pop. În primul rând nu arătam ca o vedetă, lucru evidențiat de faptul că nu reușeam să arăt bine în caftan. În al doilea rând mă chama Reg Dwight. Åsta nu e nume de vedetă pop. „Astăzi la *Top of the Pops*, noul slagăr al lui... Reg Dwight!” Era clar că aşa ceva nu se putea întâmpla. Ceilalți membri ai trupei Bluesology aveau nume pe care îi le puteai imagina ca anunțate la emisiunea *Top of the Pops*. Stu Brown. Pete Gavin. Elton Dean. Elton Dean! Chiar și saxofonistul avea un nume de star, deși nu avea niciun fel de dorință să fie celebru. Era un muzician serios de jazz care și pierdea timpul cu Bluesology până să se-apuce să cânte în cine știe ce cvartet de improvizație liberă.

Normal, îmi puteam schimba numele, dar de ce-ăș fi făcut-o? În fond, nu doar că nu credeam că sunt făcut să fiu vedetă pop, lucrul ăsta mi se și spunea în față. Cu câteva luni înainte, dădusem probe ca să devin artist Liberty Records. Puseseră un anunț în revista *New Musical Express*: LIBERTY RECORDS CAUTĂ TALENTE NOI. Însă, după cum s-a dovedit, nu căutau talentul meu. Acolo m-am întâlnit cu un tip pe nume Ray Williams, am cântat pentru el, ba chiar am și înregistrat vreo două melodii într-un studio micuț. Ray a spus că am potențial, însă nimeni altcineva de la casa de discuri nu a fost de acord. Mulțumim, dar nu, mersi. Și asta a fost tot.

De fapt, aveam exact o singură altă opțiune. Când am dat probe la Liberty, i-am spus lui Ray că puteam și să scriu melodii, cel puțin pe jumătate. Puteam să compun muzica și melodia, dar nu și să scriu versu-

rile. Încercasem să scriu versuri pentru Bluesology, iar rezultatele mă făceau să mă trezesc plin de transpirații reci în miez de noapte: „We could be such a happy pair / And I promise to do my share”. Aproape ca un gând întârziat sau ca premiu de consolare după ce am fost respins, Ray mi-a înmânat un plic. Cineva răspunse că aceluiași anunț trimițând versuri. Am impresia că Ray nu citise nici măcar un vers înainte să mi le dea mie.

Tipul care le scrisese era din Owmbury-by-Spital, o localitate din Lincolnshire, departe de a fi capitala plină de viață a rock and rollului mondial. Se pare că lucra la o fermă de găini, unde căra păsările moarte cu o roabă. Însă versurile lui erau destul de bune. Ezoterice, cu o mică influență de la Tolkien, nu departe de „A Whiter Shade Of Pale” al celor de la Procol Harum*. Cel mai important lucru este că niciunul dintre versurile lui nu mă făceau să vreau să-mi tai singur capul de rușine, ceea ce înseamnă că erau mult mai bune decât orice puteam eu să scriu.

În plus, am descoperit că puteam să scriu muzică pentru aceste versuri și puteam să o scriu foarte rapid. M-am simțit oarecum apropiat de ele. Și am simțit și o conexiune imediată cu autorul lor. A venit la Londra, am ieșit la o cafea și ne-am înțeles imediat. S-a dovedit că Bernie Taupin nu era deloc un nătărău de la țară. Era extrem de sofisticat pentru un puști de 17 ani: avea părul lung, era foarte arătos, foarte cult și un admirator feroce al lui Bob Dylan. Așa că am început să compunem împreună. Mă rog, nu împreună. El îmi trimitea versuri din Lincolnshire, eu scriam muzica în aparta-

* În traducere aproximativă: „Am putea fi o perche atât de fericită / Și promit să-mi fac parteă mea de treabă” (n.t.).

** Procol Harum este o formație britanică de muzică rock, fondată în anii 1960, care a contribuit la dezvoltarea rockului progresiv și a rockului simfonic, iar „A Whiter Shade of Pale” este cea mai cunoscută melodie a lor (n.t.).

mentul mamei și al tatălui meu vitreg din Northwood Hills. În modul astăzi am compus zeci de melodii. Ce-i drept, nu reușiseră să vindem nicio nenorocită de piesă unui artist, așa că dacă am fi făcut asta cu normă întreagă, am fi dat faliment. Însă ce aveam de pierdut în afară de bani? O roabă plină de găini moarte, respectiv „Let The Heartaches Begin” de două ori pe noapte.

I-am anunțat pe John și pe cei din Bluesology că nu o să mai cânt cu ei după un spectacol în Scoția, în decembrie. Totul a fost în regulă, nu-mi purtau pică – cum am mai spus, John era un om incredibil de generos. În timpul zborului de întoarcere, am decis că trebuie să-mi schimb totuși numele. Din cine știe ce motiv, țin minte că mi-am spus că trebuie să găsesc alt nume repede. Presupun că era simbolul unei despărțiri curate de trecut și al unui început proaspăt: fără Bluesology, fără Reg Dwight. Pentru că mă grăbeam, m-am mulțumit să fur numele altora. Elton de la Elton Dean și John de la Long John Baldry. Elton John. Elton John și Bernie Taupin. Duoul de compozitori Elton John și Bernie Taupin. Credeam că sună bine. Neobișnuit. Izbitoare. I-am anunțat pe foștii mei colegi de trupă ce nume mi-am ales în autobuzul cu care ne întorceam de la Heathrow. Toți s-au abținut să nu râdă, apoi mi-au dorit tot binele din lume.

1

Mama a fost cea care m-a învățat să ascult Elvis Presley. În fiecare vineri, când se întorcea de la muncă, ea își lua salariul și se oprea la Siever's, un magazin de produse electrice unde vindea și muzică și cumpăra un disc nou. Era momentul meu preferat din săptămână, când o așteptam acasă, nerăbdător să văd cu ce se va întoarce. Îi plăcea mult să danseze, aşa că asculta muzică big band* – Billy May** and His Orchestra, Ted Heath*** – și iubea interpreți americanii: Johnnie Ray****,

BU

---

* „Big band” este un tip de ansamblu de muzică jazz compus din zece sau mai mulți muzicieni din patru secțiuni: saxofoane, trompete, tromboane și o secțiune ritmică. Termenul este utilizat și pentru a descrie genul de muzică interpretată de aceste formații (n.t.).

** Edward William May Jr. (1916–2004) a fost un compozitor și trompetist american (n.t.).

*** George Edward Heath (1902–1969) a fost un muzician britanic, liderul unei formații big band cunoscute (n.t.).

**** John Alvin Ray (1927–1990) a fost un cântăreț, compozitor și pianist american (n.t.).

Frankie Laine*, Nat King Cole**, Guy Mitchell*** cântând „ea poartă pene roșii și-o fustă huly-huly****. Însă într-o vineri a venit acasă cu altceva. Mi-a spus că nu mai auzise niciodată aşa ceva, dar sună fantastic, aşa că a trebuit să cumpere discul. Imediat ce a rostit cuvintele „Elvis Presley”, le-am recunoscut. În weekendul precedent, în timp ce frunzăream niște reviste la frizeria locală când așteptam să fiu tuns, am găsit o fotografie cu un bărbat care arăta extrem de bizar. Totul era extraordinar la el: hainele, părul, chiar și postura. Prin comparație cu oamenii pe care-i vedeam prin vitrina frizeriei din nord-vestul suburbiei londoneze Pinner, putea la fel de bine să fie un omuleț verde cu antene ieșindu-i din frunte. Fusesem atât de fascinat încât nici măcar nu am citit articolul care acompania fotografia și până să ajung acasă îi și uitasem numele. Însă acum mi-l aminteam: Elvis Presley.

Imediat ce mama a pus discul la pick-up, am înțeles că Elvis Presley avea o voce pe măsura felului în care arăta: de pe altă planetă. Când o comparăm cu lucrurile pe care le ascultau de obicei părinții mei, melodia „Heartbreak Hotel” abia dacă putea fi descrisă drept muzică, o opinie pe care tatăl meu a continuat să o exprime constant pe parcursul următorilor ani. Ascultasem deja piese rock and roll – „Rock Around The Clock” fusese un șlagăr important în 1956 –, însă „Heartbreak Hotel” nu sună deloc la fel. Era brut, concis, lent și straniu. Totul era îmbibat într-un ecou

* Frankie Laine (născut Francesco Paolo LoVecchio; 1913–2007) a fost un cântăreț, compozitor și actor american (n.t.).

** Nathaniel Adams Coles (1919–1965), cunoscut sub pseudonimul Nat King Cole, a fost un celebru cântăreț și pianist american de jazz (n.t.).

*** Guy Mitchell (născut Albert George Cernik; 1927–1999) a fost un cântăreț de muzică pop și actor american (n.t.).

**** Huly-huly(sau „hula”) este numele unui dans tradițional din insulele Hawaii (n.t.).

ciudat. Abia dacă se înțelegeau versurile: am înțeles că l-a părăsit iubita, dar după aceea am pierdut complet șirul. Ce era un „dess clurck”? Si cine era acest „Bidder Sir Lonely” pe care-l tot menționa?

Nu conta ce spunea, deoarece cântecul lui avea un efect aproape fizic. Puteai simți, aproape literalmente, energia stranie pe care o emana, ca și cum ar fi fost contagioasă, ca și cum ar fi ieșit din difuzorul pick-upului și tă-ai fi intrat direct în corp. Deja credeam că sunt nebun după muzică – aveam chiar și o mică colecție personală de discuri proprii, plătite cu jetoane speciale și cu bani primiți de ziua mea și de Crăciun. Până atunci, eroina mea fusese Winifred Atwell, o doamnă imens de jovială din Trinidad care cânta pe scenă la două piane, unul cu coadă scurtă la care cânta muzică ușoară clasicală și o pianină veche și uzată pentru ragtime* și muzică de bar. Iubeam bucuria cu care interpreta, felul ușor prețios în care anunța: „Si acum mă voi duce la celălalt pian”. Felul în care se lăsa pe spate în timp ce cânta și se uita la public cu un zâmbet imens pe față, ca și cum nu ar fi existat distracție mai mare pe lume. Eram de părere că Winifred Atwell era fantastică, dar nu simțisem aşa ceva când o ascultam. De fapt, nu simțisem aşa ceva în viața mea. Când ascultam „Heartbreak Hotel”, simțeam că se schimbă ceva în mine, că nimic nu va mai fi la fel vreodată. Si aşa a fost, ceva s-a schimbat și nimic nu a mai fost la fel.

Și – Slavă Domnului! – pentru că lumea avea nevoie de schimbare. Am crescut în Marea Britanie a anilor 1950, un loc de destul de sumbru înainte de Elvis și

* Nici „dess clurck” și nici „Bidder Sir Lonely” nu sunt fragmente din versurile melodiei, ci doar cuvinte inexistente, înțelese greșit de Elton John (n.t.).

** Ragtime este un stil muzical de la începutul secolului XX, creat în comunitățile de africani-americanii din orașe precum St. Louis, caracterizat printr-un ritm sincopat (n.t.).